

dig godtgjort. Jeg har ikke udtalt nogen bestemt misbilligende Dom herom; thi den Situation, som har været tilfælde, har i det Hele taget været saa særegen, at jeg ikke har kunnet udtale nogen bestemt misbilligende Dom om de særegne Midler, der ere blevene brugte, men blot kunnet give en Forklaring af vor tillagetrunkne Stilling. Men naar ærede Medlemmer forhandlede strax i Oktober, ikke ved Underudvalg, men paa anden Maade, og naar de efter den 8de November lode denne Forhandling gaa over paa Finantsloven for 1878—79 — det er korrekt, det kan jeg vise den ærede Ordfører Sort paa Hvidt for, — og naar de ville forklare, at disse Underhandlinger ere førte til hen i Midten af December uden Afbrydelse, imedens det er bekjendt, at de optoges ogsaa med Andre udenfor dette Parti, saa turde jeg tillade mig at mene, at dette er Forklaring nok fra vor Side. Denne Forklaring har ikke blot staaet i Folkets Avis men ogsaa i andre Blade, den er givet fra Fitzsaus Bureau, i Generalkorrespondenten, og det ærede Medlems Blade have gjentaget den flere Gange, og naar Alt dette tages i Betragtning, saa siger jeg, at enhver speciel Forklaring herom, enhver Forklaring om, at den og den Dag er der underhandlet, og den og den Dag er der ikke underhandlet, er ikke tilfredsstillende. Den ærede Ordfører har forhandlet saa meget i de $4\frac{1}{2}$ Maaned, at jeg er overbevist om, at han ikke er i Stand til at huske det Altsammen. Det kan jo antages for givet, at Forhandlingerne blive fortsatte. Jeg negter jo heller ikke, at de Herrer havde Ret dertil, og jeg skulde tage meget feil af Forhandlingerne i de sidste Møder, naar det ikke laa i Luften, at Forhandlingerne skulde fortsættes. Jeg finder det ogsaa ganske naturligt, at det kom denne Vej ud, thi det er vist den eneste Vej, som det kunde komme ud paa. Dersom det, som saaledes er kommet offentlig frem, og navnlig det, som jeg har skrevet, og som er fremsat tydelig i Pressen, skulde gjendrives, saa vilde Pressen være det naturligste Sted til at søge en Imødegaaen deraf i Stedet for at gjøre det her. Folkethinget er ikke det rette Sted til at korrigere det, som er fremkommet i Pressen. Det vilde have været naturligt at imødegaa det, imedens det var i friskt Minde hos Publikum i Stedet for at vente et Par Maaneder med at gjøre det i Folkethingsalen. Det synes ogsaa at være en mærkkelig Diskussionsmaade, som man har anvendt; men mig generer den iøvrigt ikke. Naar det ærede Medlem ikke forstod, hvad jeg mente med en grundlovmæssig Forhandlingsmaade, saa skal jeg sige ham det. Ethvert af Thingene vedtager et Lovforslag 3 Gange, inden det bliver til Lov; ethvert af Thingene kan paa ethvert Trin af Forhandlingerne nedsette et Udvalg, Lovforslaget kan komme til en 4de Behandling og efter Fællesudvalg atter til en

5te Behandling. Det er Grundlovenes Anvisning paa Forhandling, og naar det ærede Medlem siger, at vi vare forpligtede til at forhandle, saa vil jeg give ham Ret deri indenfor en almindelig konstitutionel Opfattelse og, for saa vidt de politiske Forhold byde, at gaa ind derpaa. Den almindelige Vej viser Grundloven os. Det ærede Medlem henviste og, som han mente, meget knusende til 1875. Jeg vil indrømme, at i 1875 bleve Underhandlingerne førte — ikke af mig — baade ad den ene og ad den anden Vej, og derfor kom vi ogsaa til et saa „udmærket“ Resultat. Men jeg havde ikke ventet, at den ærede Ordfører vilde forsøge at hente et Argument derfra imod mig; thi det, jeg og alle Vedkommende da vare enige om at foreslaa som Indstilling til Finantsudvalget og derfra til Thinget, angik Hævdelsen af Folkethingets Stilling over for det daværende Ministerium. Er det det, som de Herrer ere komne til? Ere de Herrer ved de Underhandlinger, som have været førte i $4\frac{1}{2}$ Maaned, komne til en Fællesindstilling, som gaar ud paa, at Folkethinget skal hævde sin Stilling over for det nuværende Ministerium? Det antager jeg ikke. Det ærede Medlem udtalte atter, at, da jeg omtalte disse Forhold, gjorde jeg en Undskyldning for, at jeg ikke vidste bedre; men den Maade at forsvare sig paa skulde den ærede Ordfører ikke have nedladt sig til. Jeg har ingen Undskyldning at gjøre, for at jeg ikke vidste bedre; thi, hvad jeg har sagt, det veed jeg, men det er ganske rigtigt, at der kan være foregaaet Meget, som jeg ikke veed. Naar den ærede Ordfører mener, at jeg har udtalt et „Saab“ om Underhandlingerne, saa falder dette ind under den samme Kategori som hans „Undskyldning“. Naar det ærede Medlem vil diskutere med mig, saa skal han ikke lægge mig andre Ord i Munden end den, jeg har brugt. Dernæst kom det ærede Medlem ind paa en Forklaring af en Politik, som kunde have været fulgt, og det ærede Medlem sagde da, at vi kunde have gaaet en anden Vej, nemlig negtet Regjeringen Bevillingen og saa taget alle Konsekvenserne af dette Skridt, negtet Skatterne og saa til Syvende og Sidst taget os selv til Rette. Det Sprog har jeg hørt før. Jeg har for det Første mange Gange i Sommer fra mine Modstandere hørt det Spørgsmaal: Hvad ville I gjøre? I ere nødt til til Efteraaret at give efter, I ere nødt til at give Ministeriet en Finantslov og atter en Finantslov, I kunne Intet gjøre Ministeriet, og da var den ærede Ordfører og alle hans Nærmeste rede til at forsikre det ærede Medlem for Hjerterinde (N. Andersen) og det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgkreds (L. Dinesen) om, at det var urimeligt mod Folket at sige noget Saadant, og naar Folket holdt sammen, som det ærede Medlem skrev i Juni Maaned i Fjor, saa var det umuligt for Ministeriet paa den Maade at